

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

16. dubna 2015*

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Biometrický pas — Biometrické údaje — Nařízení (ES) č. 2252/2004 — Článek 1 odst. 3 — Článek 4 odst. 3 — Použití shromážděných údajů k jiným účelům než k vydávání cestovních pasů a cestovních dokladů — Vytváření a používání databází obsahujících biometrické údaje — Zákonné záruky — Listina základních práv Evropské unie — Články 7 a 8 — Směrnice 95/46/ES — Články 6 a 7 — Právo na respektování soukromého života — Právo na ochranu osobních údajů — Použití na průkazy totožnosti“

Ve spojených věcech C-446/12 až C-449/12,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Raad van State (Nizozemsko) ze dne 28. září 2012, došlými Soudnímu dvoru dne 3. října 2012 (C-446/12), 5. října 2012 (C-447/12) a 8. října 2012 (C-448/12 a C-449/12), v řízeních

W. P. Willems (C-446/12)

proti

Burgemeester van Nuth,

a

H. J. Kooistra (C-447/12)

proti

Burgemeester van Skarsterlân,

a

M. Roest (C-448/12)

proti

Burgemeester van Amsterdam,

a

L. J. A. van Luijk (C-449/12)

proti

* Jednací jazyk: nizozemština.

Burgemeester van Den Haag,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Jürimäe, J. Malenovský (zpravodaj), M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. listopadu 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za W. P. Willemse jím samým,
- za H. J. Kooistru jím samým,
- za M. Roest a L. J. A. van Luijk J. Hemelaarem, advocaat,
- za nizozemskou vládu J. Langerem, M. Bulterman a H. Stergiou, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu F.-X. Bréchetem, jako zmocněncem,
- za švýcarskou vládu D. Klingelem, jako zmocněncem,
- za Evropský parlament P. Schonardem a R. van de Westelakenem, jako zmocněnci,
- za Radu Evropské unie E. Sitbonem, I. Gurovem a K. Michoel, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi B. Martenczukem a G. Wilsem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 1 odst. 3 a čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 2252/2004 ze dne 13. prosince 2004 o normách pro bezpečnostní a biometrické prvky v cestovních pasech a cestovních dokladech vydávaných členskými státy (Úř. věst. L 385, s. 1; oprava Úř. věst. 2005, L 311, s. 44), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 444/2009 ze dne 6. května 2009 (Úř. věst. L 142, s. 1, a oprava Úř. věst. L 188, s. 127, dále jen „nařízení č. 2252/2004“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci sporů mezi W. P. Willemsem a Burgemeester van Nuth, mezi H. J. Kooistrou a Burgemeester van Skarsterlân, mezi M. Roest a Burgemeester van Amsterdam a mezi L. J. A. van Luijk a Burgemeester van Den Haag (žalovaní jsou dále označeni společně jen jako „starostové“), jejichž předmětem je odeprání uvedených starostů vydat žalobcům v původních řízeních cestovní pas (C-446/12, C-448/12 a C-449/12) a průkaz totožnosti (C-447/12) bez současného porřízení jejich biometrických údajů.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Podle čl. 6 odst. 1 písm. b) věty první směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) mají členské státy povinnost stanovit, že osobní údaje musí být shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní, a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Podle odst. 1 písm. c) téhož článku musí být tyto údaje přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na účely, pro které jsou shromažďovány nebo dále zpracovávány.
- 4 Článek 7 písm. c), e) a f) této směrnice stanoví, že zpracování osobních údajů může být provedeno pouze tehdy, pokud je nezbytné „pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce“ nebo „pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce nebo třetí osoba, které jsou údaje sdělovány“, anebo „pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, za podmínky, že nepřevyšují zájem nebo základní práva a svobody subjektu údajů, které vyžadují ochranu podle čl. 1 odst. 1“.
- 5 Článek 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46) zní:

„Aniž jsou dotčeny předpisy o cestovních dokladech použitelné pro kontroly na státních hranicích, mají všichni občané Unie s platným průkazem totožnosti nebo cestovním pasem a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a mají platný cestovní pas, právo opustit území členského státu a odebrat se do jiného členského státu.“

- 6 Článek 5 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Aniž jsou dotčeny předpisy o cestovních dokladech použitelné pro kontroly na státních hranicích, zaručují členské státy občanům Unie vstup na své území s platným průkazem totožnosti nebo cestovním pasem a rodinným příslušníkům, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu, vstup na své území s platným cestovním pasem.“

- 7 Nařízení č. 2252/2004 v čl. 1 odst. 2 a 3 stanoví:

„2. Cestovní pasy a cestovní doklady musí obsahovat velmi bezpečné médium pro uchování údajů, které obsahuje zobrazení obličeje. Členské státy musí rovněž zahrnout dva ploché otisky prstů v interoperabilních formátech. Údaje musí být zabezpečeny a médium pro jejich uchování musí mít dostatečnou kapacitu a schopnost zaručit neporušitelnost, pravost a utajení údajů.“

[...]

3. Toto nařízení se vztahuje na cestovní pasy a cestovní doklady vydávané členskými státy. Nevztahuje se na průkazy totožnosti, které vydávají členské státy svým státním příslušníkům, ani na dočasné cestovní pasy a cestovní doklady s platností dvanáct měsíců a méně.“

8 Článek 4 odst. 3 první pododstavce tohoto nařízení zní:

„Biometrické údaje jsou shromažďovány a uchovávány v paměťovém médiu cestovních pasů a cestovních dokladů za účelem vydání těchto dokladů. Pro účely tohoto nařízení se biometrické prvky v cestovních pasech a cestovních dokladech použijí pouze k ověřování

- a) pravosti cestovního pasu nebo cestovního dokladu;
- b) totožnosti držitele pomocí přímo dostupných srovnatelných prvků v případech, kdy musí být cestovní pas nebo cestovní doklad podle právních předpisů předložen.“

9 V bodě 5 odůvodnění nařízení č. 444/2009, jímž bylo změněno nařízení č. 2252/2004, se uvádí:

„Nařízení [...] č. 2252/2004 stanoví povinnost shromažďovat biometrické údaje a uchovávat je v paměťovém médiu cestovních pasů a cestovních dokladů za účelem vydávání těchto dokladů. Tím není dotčeno jakékoliv další použití či uchovávání těchto údajů, jež je v souladu s právními předpisy členských států. Nařízení [...] č. 2252/2004 neposkytuje právní základ pro zřízení či vedení databází sloužících k uchovávání těchto údajů v členských státech, což je jednoznačně záležitostí vnitrostátního práva.“

Nizozemské právo

10 Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) zákona ze dne 26. září 1991, kterým se stanoví pravidla pro vydávání cestovních dokladů (Rijkswet houdende het stellen van regelen betreffende de verstrekking van reisdocumenten, Stb. 1991, č. 498, dále jen „zákon o cestovních dokladech“) je jedním z cestovních dokladů vydávaných Nizozemským královstvím vnitrostátní cestovní pas.

11 Podle čl. 2 odst. 2 tohoto zákona je nizozemský průkaz totožnosti cestovním dokladem evropské části Nizozemského království a platí pro státy, které jsou smluvní stranou Evropské dohody o úpravě pohybu osob mezi členskými státy Rady Evropy, přijaté v Paříži dne 13. prosince 1957.

12 Článek 3 odst. 3 citovaného zákona ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkových okolností původního řízení stanovil, že cestovní pas obsahuje fotografii obličeje, dva otisky prstů a podpis držitele pasu. Článek 3 odst. 8 téhož zákona stanoví, že orgány příslušné k vydávání vedou registr údajů týkajících se vydaných cestovních dokladů.

13 Článek 65 odst. 1 a 2 zákona o cestovních dokladech ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkových okolností původního řízení stanovil:

„1. Orgán, který vydal cestovní doklad, uchovává v registru podle čl. 3 odst. 8 věty druhé následující údaje:

- a. otisky prstů uvedené v čl. 3 odst. 3;
- b. dva další otisky prstů žadatele o cestovní doklad, které určí ministr.

2. Údaje uvedené v odstavci 1 se poskytují pouze orgánům, institucím a osobám, které jsou pověřeny prováděním tohoto zákona, pokud údaje k tomuto účelu potřebují.“

14 Zákon o cestovních dokladech obsahuje i články 4a a 4b, které však nebyly v době rozhodné z hlediska skutkových okolností původního řízení účinné, takže pro tyto účely byla nutná královská vyhláška. Článek 4a tohoto zákona stanovil, že ministr vede centrální registr cestovních dokladů, ve kterém se uchovávají údaje týkající se cestovních dokladů. Tento centrální registr měl obsahovat údaje uvedené

v článku 3 uvedeného zákona a dva otisky prstů žadatele jiné, než jsou v cestovním dokladu podle čl. 3 odst. 3 téhož zákona. Článek 4b zákona o cestovních dokladech upřesňoval podmínky, za kterých mohly být údaje obsažené v centrálním registru cestovních dokladů poskytnuty jiným orgánům, institucím či osobám, zejména pro účely identifikace obětí katastrof a nehod, odhalování a stíhání trestných činů, jakož i pro účely vyšetřování činů představujících ohrožení bezpečnosti státu.

- 15 Články 3, 4a, 4b a 65 zákona o cestovních dokladech byly novelizovány s účinností od 20. ledna 2014 změněny. Podle čl. 3 odst. 9 tohoto zákona, vloženého novelou zákona, se otisky prstů uchovávají jen po dobu řízení o žádosti cestovní pas a o vydání cestovního pasu, tedy jen do okamžiku vydání cestovního pasu držiteli. Po vydání nového cestovního pasu jsou otisky prstů vymazány. Články 4a a 4b uvedeného zákona byly upraveny tak, že již nestanoví centrální uchovávání odebraných otisků prstů ani jejich poskytování třetím osobám. Ustanovení čl. 65 odst. 1 a 2 téhož zákona byla zrušena a nahrazena shora zmíněným článkem 3 odst. 9.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

- 16 W. P. Willems, M. Roest a L. J. A. van Luijk podali každý za sebe žádost o cestovní pas. Příslušní starostové tyto žádosti zamítli, neboť žadatelé odmítli poskytnout otisky prstů. H. J. Kooistra podal žádost o vydání nizozemského průkazu totožnosti, která rovněž byla zamítnuta z důvodu odmítnutí poskytnout otisky prstů a fotografii obličeje.
- 17 Žalobci v původních řízeních odmítli poskytnout tyto biometrické údaje z důvodu, že jejich pořízení a uchovávání významně zasahuje do jejich fyzické integrity a do jejich práva na ochranu soukromého života.
- 18 Podle žalobců v původních řízeních plyne takový zásah především z uchovávání těchto údajů na třech různých nosičích. Údaje jsou totiž uchovávány nejen v paměťovém médiu cestovního pasu, respektive nizozemského průkazu totožnosti, ale i v decentralizované databázi. Dále jsou podle nich rizika pro bezpečnost těchto údajů vyšší v důsledku toho, že zákon o cestovních dokladech stanoví budoucí propojení decentralizovaných obecních databází do jedné centralizované databáze.
- 19 Podle žalobců v původních řízeních navíc neexistuje žádný právní předpis, který by jednoznačně označil osoby s přístupem k biometrickým údajům, takže žalobci v původních řízeních nad nimi ztrácejí kontrolu.
- 20 Žalobci v původních řízeních rovněž tvrdí, že orgány by v budoucnu mohly použít biometrické údaje k jiným účelům, než k jakým byly poskytnuty. Zejména uchovávání těchto údajů v databázi by mohlo být využito pro účely soudních řízení a zpravodajskými či bezpečnostními službami. Z nařízení č. 2252/2004 přitom plyne, že pro účely jeho uplatňování mohou být biometrické údaje, jako jsou otisky prstů, použity pouze k ověřování pravosti dokladu a totožnosti držitele. Takové použití je podle nich též v rozporu se základními právy.
- 21 Vzhledem k tomu, že žaloby proti jednotlivým zamítavým rozhodnutím starostů byly v prvním stupni zamítnuty, podali žalobci v původních řízeních odvolání k předkládajícímu soudu.
- 22 Předkládající soud si předně klade otázku, zda nizozemský průkaz totožnosti dotčený ve věci C-447/12 spadá do působnosti nařízení č. 2252/2004. V této souvislosti podle něj z unijního práva v oblasti volného pohybu osob plyne, že i průkaz totožnosti je v rámci Evropské unie cestovním dokladem. Tento průkaz navíc umožňuje cestovat i mimo území Unie, a sice do zemí usilujících o členství v Unii. Dále podle něj nelze vyloučit možnost chápat čl. 1 odst. 3 uvedeného nařízení v tom smyslu, že pojem „průkaz totožnosti“ ve smyslu tohoto ustanovení musí být vykládán ve spojení s výrazem „s platností dvanáct měsíců a méně“, který je rovněž v uvedeném ustanovení obsažen. Platnost nizozemského průkazu totožnosti je přitom pět let.

- 23 Předkládající soud dále uvádí, že výsledek původních řízení závisí na opodstatněnosti důvodu vzneseného žalobci v původních řízeních, podle nichž není jasné, k jakým účelům by se údaje získané pro účely vydání cestovního pasu nebo cestovního dokladu mohly v budoucnu použít.
- 24 Předkládající soud konečně uvažuje nad tím, zda z nařízení č. 2252/2004 vyplývá, že nemožnost použít biometrické údaje shromážděné na základě tohoto nařízení k jiným účelům, než stanoví toto nařízení, musí být zaručena zákonem, tedy obecně závazným právním předpisem.
- 25 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru dvě předběžné otázky ve věcech C-446/12, C-448/12 a C-449/12 a tři otázky ve věci C-447/12.
- 26 První otázky ve věcech C-446/12, C-448/12 a C-449/12 a druhá otázka ve věci C-447/12 se týkaly platnosti čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2252/2004. Odpovídaly předběžné otázce, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ve věci Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670).
- 27 V návaznosti na posledně citovaný rozsudek vzal předkládající soud předběžné otázky zmíněné v předchozím bodě zpět.
- 28 Raad van State naproti tomu setrvala na první předběžné otázce ve věci C-447/12, která zní:
- „Je třeba čl. 1 odst. 3 nařízení [...] č. 2252/2004 [...] vykládat v tom smyslu, že se nepoužije na takové průkazy totožnosti, jako je nizozemský průkaz totožnosti, které členské státy vydaly svým státním příslušníkům, a to bez ohledu na dobu jejich platnosti a bez ohledu na možnost používat tyto průkazy totožnosti jako cestovní doklady?“
- 29 Stejně tak setrvala Raad van State i na druhé otázce položené ve věcech C-446/12, C-448/12 a C-449/12, jakož i třetí otázce položené ve věci C-447/12, jež mají následující totožné znění:
- „Je třeba [...] čl. 4 odst. 3 nařízení [č. 2252/2004] [chápaný] ve světle článků 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie [(dále jen ‚Listina‘)], čl. 8 odst. 2 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950] a čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 ve spojení s čl. 6 odst. 1 písm. b) této směrnice vykládat v tom smyslu, že za účelem provedení uvedeného nařízení musí členské státy zaručit zákonem, že biometrické údaje, které jsou shromažďovány a uchovávány na základě tohoto nařízení, nesmějí být shromažďovány, zpracovávány a používány k jiným účelům než k vydání dokladu?“

K předběžným otázkám

K první otázce ve věci C-447/12

- 30 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 3 nařízení č. 2252/2004 vykládán v tom smyslu, že toto nařízení se nepoužije na takové průkazy totožnosti, jako jsou nizozemské průkazy totožnosti, které členský stát vydává svým státním příslušníkům, a to bez ohledu na dobu jejich platnosti i na možnost používat tyto průkazy k cestování mimo území tohoto státu.
- 31 Nařízení č. 2252/2004 se podle čl. 1 odst. 3 věty druhé nevztahuje na průkazy totožnosti, které vydávají členské státy svým státním příslušníkům, ani na dočasné cestovní pasy a cestovní doklady s platností dvanáct měsíců a méně.
- 32 Zprv je třeba se zabývat otázkou, zda se působnost nařízení č. 2252/2004 mění podle toho, jak dlouhá je platnost průkazu totožnosti.

- 33 V této souvislosti plyne z čl. 1 odst. 3 věty druhé tohoto nařízení, že toto ustanovení omezuje jeho působnost tím, že z ní vylučuje dvě kategorie dokladů. Vzhledem k tomu, že mezi těmito kategoriemi je v předmětném ustanovení použita spojka „ani“, je třeba je považovat za odlišné.
- 34 Tento závěr je podepřen skutečností, že v několika jazykových verzích čl. 1 odst. 3 věta druhá nařízení č. 2252/2004, a zejména ve verzi v jazyce anglickém („temporary passports and travel documents having a validity of 12 months or less“), německém („vorläufige Pässe und Reisedokumente mit einer Gültigkeitsdauer von zwölf Monaten oder weniger“) a nizozemském („tijdelijke paspoorten en reisdocumenten die een geldigheidsduur van 12 maanden of minder hebben“), se výrazy „dočasné“ a „s platností dvanáct měsíců a méně“ nevztahují na jednu z kategorií dokladů zmíněných v předchozím bodě, a sice na průkazy totožnosti vydávané členskými státy.
- 35 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že výrazy „dočasné“ a „s platností dvanáct měsíců a méně“ se nevztahují k průkazům totožnosti, které vydávají členské státy svým státním příslušníkům.
- 36 Z toho plyne, že nařízení č. 2252/2004 se v souladu se zněním jeho čl. 1 odst. 3 nevztahuje na průkazy totožnosti, které vydávají členské státy svým státním příslušníkům, a to bez ohledu na to, zda jsou dočasné, a bez ohledu na dobu jejich platnosti.
- 37 Tento závěr je ostatně podpořen přípravnými pracemi na nařízení č. 2252/2004. Zejména z čl. 1 odst. 3 návrhu nařízení Rady o standardech pro ochranné prvky a biometrické údaje v cestovních pasech a cestovních dokladech vydávaných členskými státy (dokument Rady č. 11489/04 ze dne 26. července 2004) totiž vyplývá, že toto nařízení by se mělo vztahovat „na cestovní pasy a cestovní doklady s platností nejméně dvanácti měsíců. Nevztahuje se na průkazy totožnosti, které vydávají členské státy svým státním příslušníkům“.
- 38 Zadruhé je třeba zabývat se otázkou, zda okolnost, že takový průkaz totožnosti, jako je nizozemský průkaz totožnosti, lze používat k cestování v rámci Unie a do některých třetích států, může vést k tomu, že takový doklad bude spadat do působnosti nařízení č. 2252/2004.
- 39 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že takový průkaz totožnosti, jako je nizozemský průkaz totožnosti, může vskutku plnit funkci identifikace svého držitele vůči třetím státům, které uzavřely s dotyčným členským státem dvoustranné dohody, jakož i – v souladu s články 4 a 5 směrnice 2004/38 – při cestách mezi několika členskými státy.
- 40 Ze znění ustanovení čl. 1 odst. 3 věty druhé nařízení č. 2252/2004 vykládaného s ohledem na závěry uvedené výše v bodech 32 až 37 tohoto rozsudku ovšem plyne, že unijní zákonodárce se výslovně rozhodl vyloučit z působnosti tohoto nařízení průkazy totožnosti, které vydávají členské státy svým státním příslušníkům.
- 41 Proto okolnost, že takový průkaz totožnosti, jako je nizozemský průkaz totožnosti, lze používat k cestování v rámci Unie a do omezeného počtu třetích států, nemůže vést k tomu, že bude spadat do působnosti nařízení č. 2252/2004.
- 42 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 1 odst. 3 nařízení č. 2252/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že uvedené nařízení se nevztahuje na takové průkazy totožnosti, jako jsou nizozemské průkazy totožnosti, které vydává členský stát svým státním příslušníkům, a to bez ohledu na dobu jejich platnosti i na možnost používat tyto průkazy k cestování mimo území tohoto státu.

K druhým otázkám ve věcech C-446/12, C-448/12 a C-449/12 a k třetí otázce ve věci C-447/12

- 43 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, jimiž je třeba se zabývat společně, je, zda musí být čl. 4 odst. 3 nařízení č. 2252/2004 ve spojení s články 6 a 7 směrnice 95/46 a s články 7 a 8 Listiny vykládán v tom smyslu, že členským státům ukládá povinnost zaručit, že biometrické údaje, které jsou shromažďovány a uchovávány na základě tohoto nařízení, nebudou shromažďovány, zpracovávány a používány k jiným účelům než k vydání cestovního pasu nebo cestovního dokladu.
- 44 V této souvislosti je třeba předeslat, že vzhledem k odpovědi na první otázku ve věci C-447/12 není již namísto zabývat se těmito otázkami ve vztahu k této věci, nýbrž jen ve vztahu k věcem C-446/12, C-448/12 a C-449/12.
- 45 Článek 4 odst. 3 nařízení č. 2252/2004 vyžaduje, aby za účelem vydání cestovního pasu nebo cestovního dokladu byly biometrické údaje „shromažďovány“ a „uchovávány“ v paměťovém médiu těchto dokladů. Ohledně „použití“ těchto údajů stanoví citovaný odstavec, že pro účely uvedeného nařízení se tyto údaje použijí pouze k ověřování pravosti cestovního pasu nebo totožnosti držitele v případech, kdy musí být cestovní pas nebo cestovní doklad podle právních předpisů předložen.
- 46 Soudní dvůr již dříve, a sice v rozsudku Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), rozhodl, že použití a uchovávání biometrických údajů k účelům stanoveným v čl. 4 odst. 3 uvedeného nařízení je v souladu s požadavky článků 7 a 8 Listiny.
- 47 V souvislosti s jakýmkoli jiným použitím nebo uchováváním těchto údajů plyne z čl. 4 odst. 3 nařízení č. 2252/2004, který se použitím těchto údajů zabývá jen „pro účely tohoto nařízení“, ve spojení s bodem 5 odůvodnění nařízení č. 444/2009, jímž bylo změněno nařízení č. 2252/2004, že takové použití ani uchovávání údajů není posledně zmíněným nařízením upraveno. V citovaném bodě odůvodnění se totiž uvádí, že nařízení č. 2252/2004 se použije, aniž je dotčeno jakékoliv další použití či uchovávání těchto údajů, jež je v souladu s právními předpisy členských států, a že toto nařízení neposkytuje právní základ pro zřízení či vedení databází sloužících k uchovávání těchto údajů v členských státech, což je jednoznačně záležitostí členských států.
- 48 Z toho zejména plyne, že nařízení č. 2252/2004 neukládá členskému státu povinnost zaručit v jeho právním řádu, že biometrické údaje nebudou tímto státem používány ani uchovávány k jiným účelům než k účelům uvedeným v čl. 4 odst. 3 tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 61).
- 49 Dále ve vztahu k článkům 7 a 8 Listiny vyplývá z judikatury Soudního dvora, že základní práva zaručená Listinou musí být respektována v případě, kdy vnitrostátní právní úprava spadá do působnosti unijního práva. Jinými slovy, použitelnost unijního práva s sebou nese použitelnost základních práv zaručených Listinou (rozsudky Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, body 20 a 22, jakož i Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, body 71 až 73).
- 50 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě není nařízení č. 2252/2004 použitelné, není namíste ověřovat, zda je uchovávání a použití biometrických údajů k jiným účelům než k účelům uvedeným v čl. 4 odst. 3 tohoto nařízení v souladu s citovanými články Listiny.
- 51 Výše rozvedené úvahy se nijak nedotýkají případného přezkumu slučitelnosti jakéhokoli vnitrostátního opatření vtahujícího se k použití a uchovávání biometrických údajů s jejich vnitrostátním právem, případně s evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, který mohou provádět vnitrostátní soudy (v tomto smyslu viz rozsudek Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 62).

- 52 K článkům 6 a 7 směrnice 95/46 je třeba uvést, že předkládající soud se skrze předběžné otázky táže na výklad nařízení č. 2252/2004 a jen tohoto nařízení. Vzhledem k tomu, že z výše rozvedených úvah plyne, že uvedené nařízení není v projednávaném případě použitelné, není namístě se samostatně zabývat otázkou, zda mají citované články dopad na vnitrostátní právní rámec související s uchováváním a použitím biometrických údajů mimo působnost nařízení č. 2252/2004.
- 53 Na položené otázky je proto třeba odpovědět, že čl. 4 odst. 3 nařízení č. 2252/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že členským státům neukládá povinnost zaručit ve svých právních řádech, že biometrické údaje, které jsou shromažďovány a uchovávány na základě tohoto nařízení, nebudou shromažďovány, zpracovávány a používány k jiným účelům než k vydání cestovního pasu nebo cestovního dokladu, neboť tento aspekt nespadá do působnosti uvedeného nařízení.

K nákladům řízení

- 54 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 1 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 2252/2004 ze dne 13. prosince 2004 o normách pro bezpečnostní a biometrické prvky v cestovních pasech a cestovních dokladech vydávaných členskými státy, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 444/2009 ze dne 6. května 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že uvedené nařízení se nevztahuje na takové průkazy totožnosti, jako jsou nizozemské průkazy totožnosti, které vydává členský stát svým státním příslušníkům, a to bez ohledu na dobu jejich platnosti i na možnost používat tyto průkazy k cestování mimo území tohoto státu.**
- 2) **Článek 4 odst. 3 nařízení č. 2252/2004, ve znění nařízení č. 444/2009, musí být vykládán v tom smyslu, že členským státům neukládá povinnost zaručit ve svých právních řádech, že biometrické údaje, které jsou shromažďovány a uchovávány na základě tohoto nařízení, nebudou shromažďovány, zpracovávány a používány k jiným účelům než k vydání cestovního pasu nebo cestovního dokladu, neboť tento aspekt nespadá do působnosti uvedeného nařízení.**

Podpisy.